

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/680/2015
Identifikačné číslo spisu:	5614204426
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5614204426.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s. r. o., so sídlom Justičná 9, 811 07 Bratislava, IČO: 36 789 615, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Tomáš Rašovský, proti žalovanej: Q., bytom X., o zaplatenie 373,18 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 8 C 123/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. novembra 2014 sp. zn. 9 Co 797/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. júna 2014, č. k. 8 C 123/2014-30 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 299,- € spolu s úrokom z omeškania 69,51 €, s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z istiny 299,- € od 14. mája 2014 do zaplatenia a s náhradou vecných výdavkov 13,25 €. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania. Žalobe vyhovel čiastočne. Žalobkyňa podľa neho preukázala a žalovaná nezospornila existenciu ich zmluvného vzťahu založeného písomnou zmluvou uzatvorenou 10. mája 2011. Konštatoval, že základné práva a povinnosti zmluvných strán sa z dôvodu absolútneho obchodu spravovali ustanoveniami spotrebiteľského práva vnútroštátneho (Občiansky zákonník, zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 10. máju 2011). Súd prvej inštancie uviedol, že nebola sporná výška úveru 299,- € a dohoda o jeho splácaní žalovanou v 12 mesačných splátkach. Nakoľko bol úver poskytnutý na úhradu kúpnej ceny tovaru, obligatórnou náležitosťou úverovej zmluvy mal byť podľa súdu prvej inštancie opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje. Uviedol, že táto náležitosť v zmluve absentuje a úver je tak nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, preto dlh žalovanej v čase vyhlásenia rozsudku predstavuje nezaplatenú istinu úveru 299,- €, na zaplatenie ktorej ju zaviazal. Okamihom zániku zmluvného vzťahu účastníkov došlo podľa súdu prvej inštancie aj k zániku poisťnej zmluvy. Dospel k záveru, že žalovaná bola v omeškaní s plnením jej

záväzku, žalobkyni patrí právo na úrok z omeškania vo výške o osem percentuálnych bodov vyššej, ako je úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 20. novembra 2014 sp. zn. 9 Co 797/2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá potvrdil ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. V nenapadnutej časti ponechal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý. Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla 11. marca 2015 dovolaním žalobkyňa. Dôvodnosť dovolania vyvodzovala z ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnený a je nepreskúmateľný. Odvolací súd sa nevysporiadal so zásadnou argumentáciou uvedenou v odvolaní. Zároveň namietala, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ako aj že konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Navrhovala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o peňažnom plnení vo výške 74,18 € (373,18 € - 299,- € = 74,18 €; na príslušenstvo sa neprihliada). Preto proti nemu nie je dovolanie podľa § 238 ods. 5 O.s.p. prípustné (išlo o objektívnu neprípustnosť dovolania v tzv. bagateľných sporoch, keď účelom tejto právnej úpravy bolo vylúčiť dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v prípadoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie neprevyšujúce zákonom určený násobok minimálnej mzdy, i keby smerovalo proti niektorému rozsudku uvedenému v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.). Peňažné plnenie, o ktorom bolo v danej veci rozhodnuté, neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy, ktorá ku dňu podania žaloby (19. mája 2014) predstavovala sumu 352,- €. V deň podania žaloby určovalo výšku minimálnej mzdy ustanovenie § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 321/2013 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy na rok 2014.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázané boli tiež vady konania namietané žalobkyňou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Žalobkyňa namietala odňatie jej možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je neodôvodnené a nepreskúmateľné, pričom odvolací súd sa nevysporiadal so zásadnou argumentáciou žalobkyne v podanom odvolaní.

10. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

11. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná žalobkyňou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp. zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

12. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladat' vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

13. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladala. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Žalobkyňa namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tzv. iná vada konania v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

16. Žalobkyňa v dovolaní zároveň namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

17. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.